

A Győri Ítéltábla a dr. Nyuzó Péter Ügyvédi Iroda által képviselt **felperesnek** az **alperes** ellen - akinek pernyertessége érdekében beavatkozott jogtanácsos által képviselt I.r, valamint a Mihály és Schneider Ügyvédi Iroda által képviselt II.r **alperesi beavatkozó - végrehajtói jogkörben okozott kár megtérítése** iránti perében a Szombathelyi Törvényszék 2014. március 12. napján kelt 17.P.20.591/2013/30. sorszám alatti ítélete ellen a felperes részéről 32. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a per főtárgya tekintetében helybenhagyja.

A felperes által a II. r. alperesi beavatkozó részére 15 napon belül megfizetendő elsőfokú perköltség összegét 25.400.-(Huszonötezer-négyszáz) forintra leszállítja.

Köteles a felperes 15 napon belül megfizetni az alperes részére 25.000.-(Huszonötezer) forint, a II. r. alperesi beavatkozó részére 12.700.-(Tizenkettőezer-hétszáz) forint másodfokú perköltséget.

Köteles a felperes megfizetni a Magyar Állam javára, az illetékes adóügyi hatóság külön felhívására 80.000.-(Nyolcvanezer) forint feljegyzett fellebbezési eljárási illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s:

Az elsőfokú bíróság fellebbezéssel támadott ítéletében a felperes keresetét elutasította, egyben kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 napon belül 50.000 forint, még a II.r alperesi beavatkozó részére 50.000 forint + Áfa perköltséget. Kötelezte a felperest, hogy az állam javára az illetékes adóhatóság felhívására fizessen meg 60.000 Ft eljárási illetéket.

Ítéletének tényállása szerint a felperessel szemben 2010. április 21. napján közjegyzői okirat alapján végrehajtási záradék került kiállításra. A végrehajtási eljárás az alperes előtt 0027.V.594/2010. szám alatt volt folyamatban.

A végrehajtási eljárás során az alperesi végrehajtó 2010. június 16. napján lefoglalta a felperes tulajdonát képező ... forgalmi rendszámú **SI** típusú gépjárművet.

A felperes 2010. július 6. napján végrehajtási kifogást terjesztett elő, melyben a gépjármű foglalás alól feloldását kérte. Ezen végrehajtási kifogást a Veszprémi Városi Bíróság 1901-30.Vh.1142/2010/7. számú végzésében elutasította.

2012. április 17. napján a felperes - amely a Veszprémi Városi Bírósághoz 2012. április 24. napján érkezett - ismételt végrehajtási kifogást nyújtott be, amelyben sérelmezte, a végrehajtó a gépjármű foglalásán és tulajdonjogának, használati jogának korlátozásán

kívül semmiféle intézkedést nem tett, arra nézve, hogy akár a finanszírozó bank, akár bárki más a gépjárművet tulajdonba és használatba vehesse.

A végrehajtási eljárást azonban a 2012. március 14. napján megtartott végrehajtás megszüntetése iránti per tárgyalásán a Veszprémi Városi Bíróság a 11.P.22.314/2011/16/I. számú végzésével felfüggesztette, míg a végrehajtást megszüntetési per felfüggesztésre került a Fővárosi Törvényszék előtt folyamatban lévő 15.P.25.066/2011. számú jogerős befejezéséig.

A Veszprémi Városi Bíróság az 1901-30.Vh.1442/2010/18. sorszámú végzésében az adós - felperes - kifogásának csak részben adott helyt. Álláspontja szerint az adósnak - felperesnek - a gépjármű értékesítésével kapcsolatos kifogása az eljárás jelen szakaszában nem bírálható el, a gépjármű értékesítésével kapcsolatos kifogás elbírálásának a felfüggesztés megszüntetését követően lehet helye.

A felperes - adós - fellebbezése folytán a Veszprémi Törvényszék az 1.Pk.20.240/2013/3. sorszámú végzésében az elsőfokú bíróság végzését helybenhagyta.

A perben beszerzett szakvélemény szerint a perbeli személygépkocsi nettó forgalmi értéke a lefoglaláskor 1.479.000 Ft volt, míg 2004. január 13. napjára vonatkoztatva a forgalmi érték 546.036 Ft. A gépjármű állásával összefüggő javítási költséget a szakértő 110.347 forintban határozta meg.

Az elsőfokú bíróság jogi indokolása szerint a felperes keresete alaptalan.

Álláspontja szerint a végrehajtói jogkörben okozott kártérítési felelősség a Ptk. 349. § (1) bekezdése szerinti speciális és a Ptk. 339. § (1) bekezdésében írt általános feltételek együttes megvalósulása esetén állapítható meg.

Ezért a végrehajtói jogkörben okozott kárért a felelősséget csak akkor lehet megállapítani, ha a kár rendes jogorvoslattal nem volt elhárítható, illetőleg a károsult a kár elhárítására alkalmas rendes jogorvoslati lehetőséget igénybe vette.

Az általános feltételek közül a jogellenes magatartást, a kárt és e kettő közötti okozati összefüggést a károsultnak kell bizonyítani és őt terheli a bizonyítási kötelezettség a Ptk. 349. § (1) bekezdésében foglalt különös feltétel fennállása körében is.

A fentiek alapján tehát elsődlegesen azt vizsgálta, hogy a felperes az általa hivatkozott alperesi jogellenes magatartás vonatkozásában a rendes jogorvoslati lehetőséget igénybe vette-e.

Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a jogorvoslat kimerítése olyan előfeltétele a felperes kártérítés iránti kereseti kérelme elbírálásánál, amely a kártérítési igény érdemi elbírálásához nélkülözhetetlen. Ettől eltekinteni kizárólag akkor lehet, ha a károsult a hatóság hibája, mulasztása miatt nem vehette igénybe a jogorvoslati lehetőséget.

Hangsúlyozta, hogy a bíróságnak mindig a konkrét, a bírósági, illetve a végrehajtási eljárásokban kifejtett és a felperes által jogellenesnek állított magatartást kell vizsgálni, és ezen magatartással szembeni jogorvoslati eszközök igénybevételét.

A Ptk. 349. §-a szerinti rendes jogorvoslati eljárás igénybevétele csak akkor valósul meg, ha a benyújtott jogorvoslat formájában, s tartalmában alkalmas lehet az állított jogellenes és kárt okozó közhatalmú magatartás - jogorvoslati eljárás keretében történő - korrigálására.

A lefolytatott bizonyítási eljárás adataiból, a beszerzett végrehajtási iratokból, valamint az alperes személyes nyilatkozata alapján megállapította, hogy az alperes jogellenes magatartást tanúsított, mivel a gépjármű lefoglalását követően elmulasztotta a törvényes határidőn belül a gépjármű értékesítését.

A beszerzett végrehajtási iratok alapján azt állapította meg, hogy a felperes előbb a 2010. július 6. napján kelt végrehajtási kifogásában a gépjármű foglálás alóli feloldását kérte. A végrehajtási kifogást a Veszprémi Városi Bíróság 2010. november 10. napján kelt végzésében elutasította, amely 2010. december 4. napján emelkedett jogerőre. Ezen határidőig az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a felperes menthető okból nem érvényesítette a rendes jogorvoslati lehetőséget, nem élt végrehajtási kifogással a gépjármű értékesítése iránt, nem kérte a végrehajtó értékesítés iránti intézkedését.

2010. december 4. napját követően azonban a felperes számára nyilvánvalóvá vált, hogy a foglálás alól a gépjármű feloldásra nem kerül, a végrehajtó pedig az ingóság értékesítése iránt nem intézkedett 30 nap eltelte után sem.

A fenti alperesi mulasztás következtében a jogellenesség egészen a végrehajtási eljárás felfüggesztéséig - 2012. március 14. - fennállt.

Ezen időpontig felperes pedig a végrehajtási törvény szerint irányadó rendes jogorvoslati lehetőséget, a végrehajtási kifogást nem terjesztette elő. A végrehajtási kifogás előterjesztése esetén alkalmas lett volna az alperes jogellenes magatartásával szemben a kár elhárítására.

2012. március 14. napjától az alperesi mulasztás megszűnt, mivel a végrehajtási eljárás felfüggesztése következtében az alperes a gépjármű értékesítése iránt már nem intézkedhetett.

Téves az a felperesi előadás, hogy a végrehajtási kifogását a Veszprémi Városi Bíróság elutasította. Az elsőfokú végzés indokolása úgy szól, hogy az adósnak a gépjármű értékesítésével kapcsolatos kifogása az eljárás jelen szakaszában nem bírálható el, a gépjármű értékesítésével kapcsolatos kifogás elbírálásának a felfüggesztés követően lehet helye.

Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a felperes a sérelmezett intézkedés ellen a végrehajtási eljárás felfüggesztését megelőzően jogorvoslattel nem élt, így igényének az alperes kártérítési felelősségének megállapításához elengedhetetlen jogszabályi feltétele hiányzik. Erre tekintettel az elsőfokú bíróság a kártérítési felelősség egyéb feltételeit már nem vizsgálta.

A perköltségről a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján rendelkezett.

Az ítélet ellen a felperes fellebbezést nyújtott be, melyben elsődlegesen kérte az ítélet megváltoztatását és az alperes kötelezését 936.000 Ft és ezen összegnek 2013.

augusztus 07. napjától a kifizetés napjáig járó törvényes mértékű kamatai, valamint a felmerült perköltség megfizetésére.

Fellebbezési indoklásául előadta, hogy az elsőfokú ítélet megalapozatlan és jogszabálysértő, mivel helytelenül értékelte a rendes jogorvoslati lehetőségeket, és az ezzel kapcsolatos következtetéseket is megalapozatlanul vont le.

Hivatkozott arra, hogy az elsőfokú bíróság három tárgyalást tartott, ezt megelőzően pedig beszerezte az alperesi végrehajtótól a végrehajtási iratokat. Az elsőfokú bíróságnak a szóban kifejtett álláspontja azt volt, hogy a követelés jogalapja tekintetében világos tényállás után a kereseti követelés összezszerűségének tisztázására szakértő kirendelésére, majd meghallgatására kell sort keríteni. Ugyanakkor érthetetlen módon a szakvélemény bekérése, a szakvéleménnyel kapcsolatos nyilatkozatok megérkezése után minden előzmény nélkül megváltoztatta álláspontját és a keresetet elutasította. Az ítélet indoklása elnagyolta az itt leírt tárgyalás vezetés felperes számára érthetetlen és a perköltségeket indokolatlanul növelő fordulatát. Sőt az ítélet indoklása megállapítja, hogy a szakvéleményt érdemben nem vizsgálta, mert arra jogalap hiányában nem volt szükség.

Az elsőfokú bíróság ítéletében mellőzi annak megállapítását, hogy az alperes hosszú idejű, mulasztásban megnyilvánuló jogszabálysértése a mulasztás teljes tartamához képest mikor váltja ki a „rendes jogorvoslat” lehetőségét. Az sem fejtette ki az elsőfokú bíróság, hogy a rendes jogorvoslatnak tekintett végrehajtási kifogás intézménye mikor és milyen mértékben alkalmas a károsodás elhárítására, mely a Ptk. 349. § alkalmazásának alapfeltétele.

Az irányadó tényállás szerint az alperes 2010. júniusában foglalta le a perbeli járművet. Foglálás ellen felperes kifogást emelt, amely 2010. novemberében került elbírálásra. Az alperesnek ezen időtartamot követően bármikor joga és kötelessége lett volna intézkedni a gépjármű értékesítéséből, vagy forgalomba való kivonás és a foglálás feloldásáról. Jogszabály szerint erre a végrehajthatónak 30 napja van. Ezen 30 napos határidő lejártá önmagában nem nyitja meg a kifogás jogát. Téves az a jogi álláspont, hogy a mulasztás a 31. napon befejezett, s ekkor a sérelmet szenvedett félnek már jogorvoslatot kell előterjesztenie.

Felperesi álláspont szerint, amíg a mulasztás fennáll, a kifogás joga nem enyészik el, a határidő pedig nem nyílik meg. Erre utal az ítélet azon megállapítása, amely szerint a kifogás joga a végrehajtás felfüggesztésének megszüntetése után nyílik meg. E megállapítás kizárja, hogy a kifogás jog elenyészett volna, s annak alapján az lenne megállapítható, hogy a felperes nem élt a rendes jogorvoslat lehetőségével. Ha pedig e jog nem nyílt meg és nem enyészett el, akkor egy négy éves mulasztás esetén mitől alkalmas a kifogás a kár elhárítására.

A felperes a végrehajtási kifogás eszközét igénybe vette, amikor már valószínű volt, hogy az alperes mulasztása nem véletlen, más menthető körülménnyel nem magyarázható. Ez az időpont 2012. április 17-e volt. Ezen időpontra a károsodás azonban már beállt - noha a mértéke a jelen perben nem tisztázott, mert a szakértő erre a kérdésre nem nyilatkozott. Azonban a károsodás ténye nem vitatható. Ebből azonban levonható az a következtetés,

hogy a károsodás elhárítására a kifogás intézménye nem alkalmas olyan - huzamos idejű - mulasztásban megnyilvánuló jogszabálysértés esetében, mint a perbeli alperesi mulasztás.

A felperes álláspontja szerint a kár a végrehajtási kifogás elbírálása és annak való helytadás esetén sem lett volna elhárítható, legfeljebb a károsodás mértéke lett volna más.

Kiemelten hivatkozott arra, hogy a végrehajtási kifogás határideje nem járt le, így a kifogás nem lehet elkésett. Ha a kifogás nem késett el, akkor felperes terhére nem róható, ha azt a bíróság nem bírálja el. Ez viszont azt eredményezi, hogy a kár e jogorvoslattel nem csak nem csökkenthető, hanem el sem hárítható, tehát a Ptk. 349. § (1) bekezdése szerinti eredmény (kár elhárítása) a kifogás jogával élve nem volt elérhető.

Előadta, hogy a kirendelt szakértő a kár mértékét 936.000 forintban állapította meg, amely lényegében megegyezik a felperes keresetlevelében feltüntetett összeggel.

Hivatkozott arra, hogy a II.r alperesi beavatkozás engedélyezése nem jogszerű, ezen túlmenően a részére megállapított elsőfokú perköltsége összege eltúlzott.

A felperes a Pf.3. sorszámú iratában előadta, hogy az alperes a perben - többek között - azzal védekezett, hogy a kártérítési követelés alapjává tett alperesi mulasztása azért menthető, mivel a felperest érintő végrehajtás felfüggesztés alatt áll, a felfüggesztés során pedig a végrehajtó nem intézkedhet.

A felperes ezen védekezés tudatában, még az elsőfokú ítélet meghozatala előtt kérte - a jogutódlások folyamányaként erre jogosult - végrehajtást kérőt, hogy a felfüggesztés okának megszűnését jelentse be, illetve a követelés megszűnését jelentse és a végrehajtását megszüntetését kérje.

A Veszprémi Járásbíróság előtt folyamatban lévő peres, illetve nemperes eljárásban azonban az alperes olyan nyilatkozatot tett, amely miatt a végrehajtási pert nem lehet megszüntetni, illetve a végrehajtás megszüntetésére irányuló nemperes eljárásban a beadott kérelmet a bíróság elutasította.

Jelen kártérítési tárgyú peres eljárásra ebből csak az tartozik: alperes szerint a károkozó mulasztás azért állt fenn, azért nem tud a gépjármű értékesítése iránt intézkedni, mivel a végrehajtási eljárás függőben volt. Alperes azonban amikor a végrehajtási eljárás felfüggesztésének oka megszűnt és az eljárás folyhatna tovább, nem intézkedik semmit, nem árverez, és fel sem oldja a gépkocsit a foglalás alól. Az alperesnek tudomása van arról is, hogy a követelés megszűnt, alaptalan követelést támaszt felperessel szemben annak érdekében, hogy a végrehajtást fenn tudja tartani.

Kérte, hogy a fent előadott ténybeli kiegészítésekkel együtt bírálja el az ítéletábra a fellebbezését.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte, annak helyes indokai alapján igényt tartott a másodfokú perköltség megfizetésére is. Egyben csatlakozott a II.r alperesi beavatkozó által előterjesztett fellebbezési ellenkérelemhez.

Hivatkozott, hogy a felperes által a Pf.3. sorszám alatti beadványában előadottak közvetlenül nem kapcsolódnak a jelen ügghöz, ezért ezek az adatok a per elbírálásánál nem relevánsak.

Az alperesnek nincs birtokában olyan bírósági döntés, amely a végrehajtás felfüggesztésének megszüntetéséről rendelkezett volna.

A II.r alperesi beavatkozó a Pf.4. sorszámú fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását és a felperes másodfokú perköltségben történő marasztalását kérte.

Fellebbezési ellenkérelme indokolásául előadta, hogy az alperes kártérítési felelősségének a megállapítására csak akkor kerülhet sor, ha az elsőfokú bíróság által is meghivatkozott Ptk. 339. § (1) bekezdésében meghatározott általános és a Ptk. 349. § (1) bekezdésében rögzített különös feltételek fennállanak. A felperes az elsőfokú eljárás során ezen feltételek egyikét sem bizonyította.

A végrehajtási eljárásban a rendes jogorvoslati lehetőséget a Vht. 217. §-a szabályozza. A felperes hivatkozása teljességgel alaptalan, amikor azt állítja, hogy a mulasztás ellen nem lehet igénybe venni a rendes jogorvoslatot. Ezen állítást maga a Vht. 217. §-ának szövege is cáfolja, amikor kifejezetten rögzíti a jogszabályi szövegben, hogy a végrehajtási kifogást mulasztás ellen is igénybe lehet venni. Az esetben ha a felperes ésszerű időben előterjeszti az állítólagos mulasztás ellen a végrehajtási kifogást, úgy az elbíráható lett volna és a felperes által állított károk elhárítására is alkalmas lett volna.

A fentiekén túlmenően vitatta azt, hogy a felperesnek bármilyen kára keletkezhetett, valamint az ok-okozati összefüggés fennállását is.

Tény, hogy a felperes a megtett kényszerintézkedések ellenére a fizetési kötelezettségét továbbra sem teljesítette. Így a felperes saját kötelezettségeinek elmulasztására nem alapíthat kártérítési igényt. Jelen esetben pedig arról van szó, hogy a felperes, mint adós nem tesz eleget kötelezettségének, gépkocsiját lefoglalják. Továbbra sem fizet, majd arra hivatkozik, hogy miért nem árverezik autóját. A felperesnek a teljesítéssel elől kell járnia és addig amíg ezen kötelezettségét nem teljesíti nem hivatkozhat, hogy a végrehajtó a gépjármű lefoglalásával illetve annak értékesítése elmulasztásával kárt okozott neki.

Alaptalan a felperes azon hivatkozása is, hogy a II.r beavatkozó beavatkozásának nem lett volna helye. A Magyar Bírósági Végrehajtói Kamara kifejtette, hogy a beavatkozáshoz milyen jogi érdeke fűződik, amely jogi érdek egyértelmű és megalapozott.

A II.r alperesi beavatkozó javára megítélt perköltség jogszabályi alapja egyértelmű, összege pedig nem eltúlzott, az arányban van elvégzett munkával és a pertárgy értékével.

A felperes fellebbezése az alábbiak szerint nem alapos.

Az ítélőtábla álláspontja szerint az elsőfokú bíróság az eljárás adatit a Pp. 206. §-ában foglalt elveknek megfelelően értékelve megalapozott tényállást állapított meg, abból okszerű következtetést vont le, ítélete érdemben is megalapozott. A felperes fellebbezésében felhozott érveire figyelemmel az ítélőtábla az alábbiakat emeli ki.

Az elsőfokú bíróság ítéletében helyesen rögzítette, hogy államigazgatási jogkörben okozott kár megtérítésének akkor van helye, ha a kártérítés általános (Ptk. 339. § (1) bekezdés) és különös (Ptk. 349. § (1) bekezdés) feltételei fennállnak.

A polgári jogi kártérítési felelősség három általános előfeltétele: a jogellenes magatartás, a kár és a jogellenes magatartás, valamint a kár között okozati összefüggés fennállása.

A speciális feltételt a Ptk. 349. § (1) bekezdése szabályozza, amely szerint államigazgatási jogkörben okozott kárért a felelősséget csak akkor lehet megállapítani, ha a kár rendes jogorvoslattal nem volt elhárítható, illetőleg a jogosult a kár elhárítására alkalmas rendes jogorvoslati lehetőséget igénybe vette.

A közigazgatási jogkörben okozott kár megállapításának az általános és speciális feltételei konjunktívák, tehát együttesen kell fennállniuk. Ha ezen feltételek közül bármelyik hiányzik, úgy a kártérítés megállapítására nem kerülhet sor.

A bírósági végrehajtás menetét, azon belül az egyes végrehajtási cselekmények határidejét, tartalmi és formai kellékeit a Vht. részletesen szabályozza. A törvény a bíróság részére nem általánosságban biztosítja a végrehajtó eljárása feletti törvényességi ellenőrzést, hanem azt a rendes jogorvoslat (végrehajtási kifogás) igénybevétele esetén teszi lehetővé. A Vht. 217. § (1) bekezdése értelmében a bíróság csak végrehajtási kifogás előterjesztése esetén jár el. A végrehajtó intézkedésének törvényességét, illetve mulasztását pedig a Vht. 9. §-a értelmében alkalmazandó Pp. 215. §-a szerint a kifogás tartalmi keretei között bírálja el.

Mindez az jelenti, hogy a végrehajtó kártérítési felelőssége nem általában a végrehajtási eljárás szabálytalanságára, hanem az egyes végrehajtási cselekmények jogellenességére alapíthatók. Ebből következően a kártérítési perben a bíróságnak a Ptk. 349. § (1) bekezdésében foglaltakra figyelemmel azt kell vizsgálni, hogy a kár okozójaként megjelölt intézkedés, vagy mulasztás tekintetében a károsult a kár elhárításához szükséges jogorvoslati lehetőséget kimerítette-e (BH.2008/120.).

A Legfelsőbb Bíróság ítélkezése gyakorlata szerint a jogorvoslat igénybevétele szempontjából az érdemi vizsgálatra alkalmas jogorvoslatnak van jelentősége (Pf.IX.25.447/2000/9.).

A fentiek alapján az ítélőtábla elsődlegesen azt vizsgálta, hogy a felperes az általa állított alperesi végrehajtó jogellenes magatartásával - a gépkocsi értékesítésének az elmulasztásával - kapcsolatban élt-e a Vht. 217. § (1) bekezdésében biztosított végrehajtási kifogás jogával vagy sem.

Az elsőfokú eljárásban beszerezett végrehajtási iratok tartalma alapján az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy az alperes a megindult végrehajtási eljárásban 2010. június 16. napján foglalta le a felperes tulajdonát képező ... forgalmi rendszámú SI típusú gépjárművet. A felperes - mint adós - végrehajtási kifogást terjesztett elő a Veszprémi Városi Bíróságnál arra hivatkozással, hogy a végrehajtó törvénytelen intézkedést foganatosított, amikor a folyószámlára érkezett nyugdíjának 100 %-át a bank utalta a végrehajtó számlájára. Előadta, hogy a törvényesen járó 33 % levonása után a különbözetként jelentkező összeg visszautalását kéri.

A Veszprémi Városi Bíróság a 1901-30Vh.1142/2010/6. sorszámú végzésében a felperes - adós - végrehajtási kifogását elutasította. A városi bíróság végzése 2010. november 3. napján jogerőre emelkedett.

Ezt követően a felperes - mint adós - a Veszprémi Városi Bírósághoz 2010. július 6-án érkezett iratában ismételt végrehajtási kifogást nyújtott be, amelyben sérelmezte, hogy a végrehajtási lapot olyan követelés végrehajtására állították ki, amelyet jelzálogjog biztosít. A megjelölt ingatlan értéke pedig a követelés kétszeresét fedezi.

Ezen túlmenően arra hivatkozott, hogy nyugdíjazását megelőzően rokkantnyugdíjban részesült, többek között mozgásszervi megbetegedés miatt. Így a gépjármű számára feltétlenül szükséges annak érdekében, hogy orvoshoz tudjon járni, mivel gyalog egyszerre képtelen 700-1000 métert megtenni.

Ezért álláspontja szerint a gépjármű a Vht. 90. §-a alapján mentes a foglalás alól, így a foglalás alóli feloldását is kérte.

A Veszprémi Városi Bíróság az 1901-30Vh.1442/2010/7. számú végzésében a felperes - adós - által előterjesztett végrehajtási kifogást elutasította. Többek között arra hivatkozással, hogy a felperes - adós - a rokkantságát hitelt érdemlően felhívás ellenére nem igazolta. A városi bíróság ezen végzése 2010. december 4. napján jogerőre emelkedett.

Ezt követően az alperes - mint végrehajtó - a lefoglalt Suzuki típusú gépjármű értékesítése iránt a Vht. 115. §-ában meghatározott 30 nap alatt, de azt követően sem intézkedett. Ezért az alperes jogellenes mulasztását az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg.

A folyamatban lévő végrehajtási eljárást azonban a Veszprémi Városi Bíróság a 2012. március 14. napján megtartott végrehajtás megszüntetése iránti per tárgyalásán a 11.P.22.314/2011/16/I. számú végzésével felfüggesztette. A rendelkezésre álló adatok szerint a végrehajtási eljárás a jelen másodfokú eljárás befejezéséig nem került folytatásra.

A végrehajtási eljárás felfüggesztését követően a felperes - mint adós - 2012. április 17. napján kelt iratában - amely a városi bírósághoz 2012. április 24. napján érkezett - ismételten végrehajtási kifogást terjesztett elő. Ezen végrehajtási kifogásában többek között sérelmezte, hogy a végrehajtó a gépjármű lefoglalásán és tulajdonjogának, használati jogának korlátozásán kívül semmiféle intézkedést nem tett arra nézve, hogy akár a finanszírozó bank, akár bárki más a gépjárművet tulajdonba és használatba vehesse.

Ezen végrehajtási kifogásnak a Veszprémi Városi Bíróság a 1901-30.Vh.1442/2010/18. sorszámú végzésében részben helyt adott, de az adósnak a gépjármű értékesítésével kapcsolatos kifogása tárgyában úgy foglalt állást, hogy ezen kérelme az eljárás jelen szakaszában nem bírálható el, figyelemmel a Vht. 50. § (1) bekezdésére, és arra a tényre, hogy a végrehajtási eljárás felfüggesztésre került. Ezen végzés ellen az alperesi végrehajtó és a végrehajtást kérő "A" Zrt. fellebbezést nyújtottak be. A felperes ezen határozat ellen fellebbezéssel nem élt.

A másodfokú eljárásban a Veszprémi Törvényszék az 1.Pkf.20.240/2013/3. sorszámú végzésével az elsőfokú bíróság végzését helybenhagyta.

Az ítélet tábla álláspontja szerint a fentiekből megállapítható, hogy a felperes - mint adós - a gépjármű lefoglalását követően 2010. évben - annak ellenére, hogy két végrehajtási kifogást is előterjesztett - olyan kifogást nem nyújtott be a Veszprémi Városi Bírósághoz, amelyben a gépjármű értékesítésének az elmaradását, az alperes ezirányú mulasztását kifogásolta volna. Így az ítélet tábla álláspontja szerint érdemi vizsgálatra alkalmas jogorvoslatot - végrehajtási kifogást - 2010. évben nem nyújtott be, hiszen ezekben nem a gépjármű értékesítésének elmaradását kifogásolta. Ezért a jogorvoslati lehetőség kimerítési körében ezeket figyelembe venni nem lehet, csak a 2012. április 14. napján érkezett kifogást.

Az elsőfokú eljárás adatai alapján helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a végrehajtási eljárást a Veszprémi Városi Bíróság 2012. március 14. napján kelt végzésében a 11.P.22.314/2011/16/I. számú végzésével felfüggesztette. A felperes a gépkocsi értékesítésének elmaradásával kapcsolatos végrehajtási kifogását pedig a felfüggesztést követően 2012. április 17. napján kelt iratában - amely a Veszprémi Városi Bírósághoz 2012. április 14. napján érkezett - kifogásolta.

Az is megállapítható, hogy a felfüggesztés teljekörűnek minősül, ez pedig azt jelenti, hogy az eljárás megáll abban a helyzetben, amelyben a felfüggesztés van. Ez az időpont a Vht. 50. § (1) bekezdése értelmében 2012. március 14. napja. A felfüggesztés pedig az eljárás ideiglenes megszakadását jelenti, annak tartalma alatt végrehajtási cselekmények csak a törvény kifejezett rendelkezése, vagy bíróság erre irányuló rendelkezése alapján végezhetők.

A felperes 2012. április 17. napján benyújtott végrehajtási kifogása mivel érdemi vizsgálatra felfüggesztés miatt alkalmatlan volt, nem minősül a rendes jogorvoslat igénybevételének és nem volt alkalmas a kár elhárítására. A felperes által benyújtott ezen végrehajtási kifogás elbírálására a végrehajtási eljárás felfüggesztésének megszüntetése után kerülhet sor.

Ugyanakkor az ítélet tábla osztotta a felperes azon fellebbezési érvelését, hogy a folyamatos mulasztásra figyelemmel a kifogás joga nem enyészett el, illetve a határideje nem járt le.

A végrehajtás felfüggesztése - szemben az elsőfokú bíróság álláspontjával - nem szüntette meg az alperes mulasztását sem, csak a végrehajtási eljárás ideiglenes megszakadását eredményezte.

A Vht. 50. §-a értelmében a végrehajtási eljárás felfüggesztésének időtartama alatt a végrehajtó végrehajtási cselekményeket nem foganatosíthatott. A végrehajtó akkor követett volna el jogellenes magatartást, ha a felfüggesztés időtartama alatt a gépjárművet értékesítette volna.

Az ítélet tábla nem osztotta a felperesnek az ítéleti tényállás kiegészítésére vonatkozó érvelését. (Pf.3.sorszám alatti irat) Az ott előadottak közül a jelen perben csak az a releváns, hogy a végrehajtási eljárás felfüggesztése jelenleg is fennáll, a végrehajtás megszüntetése iránti per pedig folyamatban van.

Nem alapos a felperesnek a II.r alperesi beavatkozás jogellenességére vonatkozó fellebbezése sem.

A Pp. 54. § (1) bekezdése szerint akinek jogi érdeke fűződik ahhoz, hogy a más személyek között folyamatban lévő per miként dőljön el, a perbe - az elsőfokú ítélet hozatalát megelőző tárgyalás berekesztéséig - az azonos érdekű fél pernyertességének előmozdítása végett beavatkozhat.

Az elsőfokú eljárás adatai alapján tényként megállapítható, hogy a Magyar Bírósi Végrehajtói Kamara a 14. sorszámú iratában kérte az alperesi oldalon történő beavatkozásának megengedését. Előadta, hogy a kamara szerződéses jogviszonyban áll az önálló bírósági végrehajtók felelősségbiztosítójával a "B" Zrt-vel. Abban az esetben, ha a törvényszék az alperes jogerős marasztalásáról rendelkezik, ez a kamara díjfizetési kötelezettségét hátrányosan befolyásolja, majd az elsőfokú bíróság felhívására - miszerint jogi érdekét igazolja - a kamara csatolta a "B" biztosító tájékoztatását és a módosított, majd megkötött biztosítási kötvényt (19.sorszám), ezt követően engedte meg az elsőfokú bíróság a 20. sorszámú végzésével a Magyar Bírósi Végrehajtói Kamara beavatkozását az alperesi oldalon.

A fentiekből megállapítható, hogy a II.r alperesi beavatkozás megengedésére a Pp. 55. § illetve 56. §-ában foglaltak szerint jogszerűen került sor.

Alapítan a felperesnek az eljárási szabálysértésre vonatkozó fellebbezési érvelése is.

Nem jogszabálysértő az elsőfokú bíróság azon eljárása, hogy a rendes jogorvoslati lehetőség elmulasztásának megállapítása következtében a kártérítésnek a Ptk.339. §-án alapuló általános feltételeinek vizsgálatát mellőzte. (BH.2011/11/309.)

Nem az ügy érdemére kiható eljárási szabálysértés az, hogy az elsőfokú bíróság szakértői szakvéleményt szerzett be, de végül is jogalap hiányában ennek értékelését mellőzte.

Az ítélet tábla a II.r alperes részére járó elsőfokú perköltség összegét a 32/2003. (VIII.22.) IM. rendelet 3. § (6) bekezdése értelmében mérsékelte, mivel az ítélet tábla álláspontja szerint az elsőfokú eljárásban megállapított elsőfokú perköltség nem állt arányban a II.r alperesi beavatkozó által ténylegesen kifejtett ügyvédi munkával, figyelemmel arra, hogy a beavatkozásra a per befejezését megelőzően rövid időn belül került sor.

Mindezen indokok alapján az ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján - a fenti kiegészítő indokolással - helybenhagyta.

Az ítélet tábla a másodfokú perköltség viselésére a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján a pereszes felperest kötelezte.

A tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán feljegyzett fellebbezési eljárási illeték viselésére az ítélet tábla a Pp. 78. § (1) bekezdése és az Itv. 59. §-a alapján a pereszes felperest kötelezte.

Győr, 2014.évi szeptember hó 11. napján

Dr.Ábrahám Éva sk.
a tanács elnöke

Dr.Vass Mária sk.
előadó bíró

Dr.Sarmon Hedvig sk.
bíró